

МОЈ ОМИЉЕНИ СПОРТ – НЕШТО САСВИМ ЛИЧНО

Сви нешто воле, неко воли да учи, неко воли да свира, неко да пева, а многи воле да се баве неким спортом.

Већина деце у мом крају тренира фудбал па сам тако и ја почео. Тренирао сам са најбољим другом, он се више проналазио у томе за разлику од мене. Тата ми је понудио да тренирам кошарку у клубу који тренира мој стриц, на шта сам ја врло радо пристао и кренуо да тренирам. Добио сам за рођедан лопту и од тад је кренула моја љубав према овом спорту. Први пут када сам ушао у свлачионицу сви су већ били на терену и чекали мене и мог стрица. Када сам се пресвукао, ушао сам на терен. Прво што сам запазио је био кош који је био на великој висини и питао сам се како ћу ја успети да добацим до њега. Тренер нас је позвао и сви су дотрчали до њега, а затим је рекао: „Дошао је нови дечак Душан Савић и он је мој братанац, он ће тренирати са нама”. Тако је све почело...

Био сам једини у мом годишту који је тренирао, сви су били старији од мене три, четири, па чак и пет година, али ме то није спречавало да тренирам са њима. Прошла је једна година, прочуло се за кошарку и тако су деца из школе непрестано долазила. Био сам срећан јер сам већину знао из вртића и из школе. Било је супер, кренули смо да играмо утакмице, али морали смо имати дресове. Дресови нису били нешто посебно, али нама то није сметало. Стриц ми је рекао да изаберам број који хоћу, а ја сам изабрао тридесет пет. Био сам у почетку тужан јер ниједан играч кога сам знао није носио тај број. После сам сазнао да у најбољој кошаркашкој лиги тај број носи један од најбољих играча и одмах ми се свидео. Он се зове Кевин Дурант или КД. Почео сам да га гледам и угледам се на њега. Играо је у малом клубу „Оклахома Сити“ тандер, али је својим трудом прешао у најјачи клуб „Голден Стате“ и од тада, па све до сада, није само успехе. Био сам један од најбољих у мом годишту у клубу па сам ишао и на регионалне тренинге и кампове где се бирају сва најбоља деца из Србије и био сам веома срећан. Тренирао сам сваки дан кад сам могао, нисам пропустио ни један тренинг и ако је рођендан или слава, ја сам долазио. Све је то лепо било док ми једног

дана, када сам се вратио кући из школе, након рутинских анализа , мама није рекла да морамо да идемо у болницу. Тада сам сазнао да нећу моћи играти кошарку, био сам веома тужан, не знам да ли зато што сам болестан, или зато што нећу моћи да играм кошарку. Пролазили су месеци, ја и даље нисам играо кошарку, није прошао дан а да не питам докторку кад ћу моћи да играм кошарку.

Ево прошло је већ годину и по дана како не играм, и надам се да ћу чекати још неколико месеци и да ћу се вратити својој љубави. Не могу да дочекам тај дан.

ДУШАН САВИЋ, 7. РАЗРЕД

ОДЕЉЕЊЕ НА ДАЉИНУ